

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

El Miquel

Amb l'elegància de la discreció, Miquel Cortada i Robert ha fet un auster mutis pel foro, que diem la gent del teatre. Tal com ha viscut. Però el Miquel se n'ha anat molt abans d'hora. Home de paraules contingudes, s'estimava més la reflexió. Per tant, tenia coses a dir. Sovint parlàvem una estona quan, els diumenges al matí, feia de taquiller als familiars multicinemes d'Alpicat. I un vespre vam xerrar amb calma: tres hores resumides a l'entrevista que LA MAÑANA va publicar (3/1/16). Fill d'una nissaga d'empresaris, la mare amb una botiga de llanes a l'Avinguda Blondel, el pare regentant els cinemes *Cataluña, Victòria, Rambla, Principal*, el Miquel va fer-se càrrec del negoci quan el senyor Jordi se'n va anar en 2008, havent inventat els JCA d'Alpicat. Lleidatà de soca-rel, nascut a tocar del Baratillo, el Miquel s'apassiona quan parla d'una ciutat que gairebé ha fet fora els Cortada. No obstant, ell contempla solucions per a la comarca (la ciutat-regió, en diu), per a la deficitària Llotja, per a reviscolar el casc antic amb el Teatre Principal, el buc insígnia de la flota, que els alcaldes socialistes voldrien portar al desguàs. El Miquel no ho ha pogut veure. Però com ell ho va saber fer quan era necessari, a les dones que el transcendeixen no els queda més remei que aconseguir-ho. Per tant, tu tranquil, Miquel.